

Bilag 2.**Betænkning angaaende det af den internationale Arbejds-Konference i Genua i Aaret 1920 vedtagne Udkast til Konvention vedrørende Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforlis.**

Ovennævnte Konventionsudkast omhandler — som Titlen angiver — kun et enkelt Tilfælde af den Arbejdsløshed, der kan ramme Søfolk under deres Arbejde om Bord, nemlig Arbejdsløshed foraarsaget ved Skibets Forlis. Kun i dette Tilfælde har man anset det for nødvendigt at foreskrive egentlig Erstatning, for hvis Udbetaling der skal ydes Søfolkene Sikkerhed som for tilgodehavende Hyre. De andre Tilfælde af Arbejdsløshed omhandles i en Henstilling vedrørende Søfolks Forsikring imod Arbejdsløshed, som ligeledes blev vedtaget paa General-Konferencen i Genua.

Vor nugældende Lovgivning indeholder ikke nogen Bestemmelse svarende til ovennævnte Konventionsudkasts Krav — jfr. i denne Forbindelse Reglen i Sølovens § 91, 2. Stykke, sammenholdt med Forskrifterne i §§ 87, 88 og 92; men da Udvalget — under Forudsætning af, at Konventionsudkastets Regler bliver gældende ogsaa i de andre Stater, der er Medlemmer af den internationale Arbejdsorganisation — maa anse det for rimeligt, at tilsvarende Regler gennemføres ogsaa for Danmarks Vedkommende, kan man anbefale, at Konventionsudkastet tiltrædes, og at der søges gennemført en Lov i Overensstemmelse med nedenstaaende Udkast.

Udkast til Lov

om

Erstatning for Søfolks Arbejdsløshed forvoldt ved Skibsforlis.

§ 1.

Naar et Skib i Fart udenfor indre Farvande forliser, paahviler det Rederen eller den, der i det foreliggende Tilfælde staar som Arbejdsgiver, at yde enhver om Bord i det paagældende Skib beskæftiget Person Erstatning for den Arbejdsløshed, der er en Følge af Forliset.

§ 2.

Erstatningen, der skal betales for hver Dag, den paagældende Sømand faktisk er arbejdsløs som Følge af Skibets Forlis, skal i Størrelse svare til den for Rejsen aftalte daglige Hyre, men kan i intet Tilfælde overstige Summen af to Maaneders Hyre.